

Průvodce komunikací se zvířaty

Objevte jazyk, kterým s námi zvířata hovoří

Komunikátorka se zvířaty, Šárka Janouchová

Vítejte!

Pokud čtete tyto řádky, je pravděpodobné, že vás přitahuje myšlenka komunikace a hlubšího spojení se zvířaty.

Jsem si jistá, že jste už někdy měli pocit, že vám vaše zvíře něco sděluje. Možná jste zachytili zvláštní myšlenku, obraz nebo pocit a přemýšleli, zda jste si jej pouze nevymysleli. A možná jste naopak přesvědčeni, že komunikace se zvířaty je výsadou jen lidí se zvláštním darem.

Ať už se nacházíte kdekoliv na své cestě, jste tu správně.

Komunikaci se zvířaty se věnuji více než 12 let a za tu dobu jsem měla možnost pracovat s mnoha zvířaty i jejich lidmi. Je nesmírně inspirativní a fascinující pozorovat, když lidé zjistí, že informace skutečně mohou přicházet. Radost, ale i nejistota z prvních úspěchů. Často si mnoho z nich namísto „To je skvělé.“ řeknou: „No já jsem si myslel/a, že si to jen představuji.“

I to je důvod, proč vznikl tento malý průvodce.

Nenajdete v něm složité techniky ani zaručené návody. Najdete v něm základní principy, které vám pomohou lépe porozumět tomu, jak komunikace se zvířaty funguje, jaké překážky se na této cestě nejčastěji objevují a jak můžete své schopnosti postupně rozvíjet.

Dopřejte si čas. Čtěte pomalu. Zkoušejte jednotlivá cvičení v praxi. A především buďte trpěliví sami k sobě.

Komunikace se zvířaty není závod ani zkouška. Je to cesta vztahu, důvěry a naslouchání.

Přeji vám, aby vám tento průvodce pomohl udělat první krok – nebo možná další krok – na této krásné a dobrodružné cestě za poznáváním.

S láskou

Šárka Janouchová
Krásná čarodějka

Co je komunikace se zvířaty?

Komunikace se zvířaty není kouzlo ani výjimečný dar určený několika vyvoleným.

Je to naše přirozená schopnost, se kterou jsme se narodili. Schopnost vnímat informace, které k nám zvířata vysílají.

Pozorujeme-li malé děti, můžeme si všimnout, že ji často používají zcela spontánně. Pozorují svět bez předsudků, méně analyzují a více důvěřují svým pocitům. Jak rosteme, učíme se více spoléhat na logiku a rozum, zatímco jemnější způsoby vnímání ustupují do pozadí.

Dobrou zprávou je, že tato schopnost nikam nezmizela. Pouze jsme ji přestali používat a nyní nastal čas znovu se rozpomenout.

Jakým způsobem k nám zvířata promlouvají?

Zvířata jsou s námi v neustálém spojení ať už si toho jsme či nejsme vědomi. Znamená to, že vyslat otázku směrem ke zvířeti bývá obvykle ta jednodušší část komunikace. Mnohem náročnější bývá ztišit vlastní mysl natolik, abychom dokázali zachytit odpověď. Informace k nám mohou přicházet mnoha různými způsoby:

Jasnozřivost

Vnímáte obrazy, symboly, místa, situace nebo barvy.

Slyším

Přicházejí slova, věty, zvuky či vnitřní hlas.

Cítím

Informace vnímáte prostřednictvím emocí, nálad či tělesných pocitů.

Vím

Odpověď se objeví jako náhlé vědění nebo hluboký vnitřní pocit, že něco je právě tak, jak je, aniž byste dokázali vysvětlit proč.

Chut' a pach

Můžete vnímat pachové vjemy, vůně, zápach či specifickou chut' v ústech.

Při komunikaci můžeme používat kombinaci všech našich smyslů. Nejčastěji však jeden z výše uvedených kanálů je naším nejsilnějším a v začátcích mezidruhové komunikace je nejvýraznější a proudí skrze něj nevíce informací. Je vhodné jej začít rozvíjet, jako první a následně s přibývajícím jistotou začít postupně rozvíjet i další.

Největší mýtus o komunikaci se zvířaty

Musím mít zvláštní dar

Asi nejčastějším mýtem či dogmatem v oblasti komunikace je, že musíme mít nějaký speciální dar. NE! Nemusíte. Schopnost telepatické komunikace je něco, s čím se každý z nás narodil a je to naše rodné právo. Stejně jako se každý může naučit lépe naslouchat lidem, může se každý naučit lépe naslouchat i zvířatům.

Je to stejné jako učit se nový jazyk. Je třeba se naučit základní gramatiku a pak mluvit, mluvit a mluvit, abychom získali slovní zásobu. Někomu jdou jazyky aniž by se je musel nějak zvlášť učit, jiný potřebuje investovat více času a energie. Ani tělo nedostanete do kondice ležením na gauči, ale tím, že se začnete hýbat a pečovat o něj. Čím více energie a času tomu dáte, tím rychleji a snadněji to zvládnete.

Čtyři nejčastější překážky, které brání rozvíjet komunikaci se zvířaty?

Pochybnosti

"To jsem si určitě vymyslel."

Právě tato věta ukončila více komunikací než cokoli jiného.

Většina lidí očekává, že informace od zvířat budou přicházet nějakým zcela odlišným způsobem než běžné myšlenky. Představují si hlas z nebe, jasnou vizi nebo něco natolik výjimečného, že nebude možné o tom pochybovat. Ve skutečnosti však komunikace často přichází velmi jemně – jako obraz, pocit, myšlenka nebo náhlý nápad, ale z počátku je to velmi často jen záblesk, který kolem nás přeletěl.

Protože tyto informace přicházejí stejným „vnitřním prostorem“ jako naše představivost, bývá někdy těžké rozlišit, co jsme si vymysleli a co jsme skutečně zachytili. Paradoxně právě to bývá jedním z poznávacích znaků intuitivní komunikace. Často přijde něco nečekaného, co bychom sami nevymysleli, a přesto máme tendenci to okamžitě zpochybnit.

Pokud si z tohoto průvodce odnesete jedinou věc, pak ať je to tato: nehodnot' te informaci jen proto, že se zdá příliš jednoduchá, nereálná, divná, neuvěřitelná..... Pouze si ji zapište. Ověřte ji. Až trénink a zpětná vazba ukáží zda byla informace relevantní, či nikoliv.

Očekávání

Častou překážkou komunikace je náš úsudek o situaci a představa o tom, jaká odpověď by měla přijít.

Když položíme otázku, často už předem tušíme nebo doufáme, co bychom chtěli slyšet. Někdy se snažíme potvrdit vlastní názor, jindy hledáme řešení konkrétního problému. Právě tehdy však můžeme přehlédnout skutečnou odpověď.

Představte si, že se zeptáte svého psa, co by si přál, a očekáváte, že vám ukáže oblíbenou hračku. Místo toho však vnímáte obraz zahrady nebo konkrétního člověka. Protože to neodpovídá vašemu očekávání, snadno tuto informaci odsunete jako nesmyslnou. Přitom právě ona mohla být skutečnou odpovědí.

Komunikace se zvířaty není o hledání správné odpovědi, ale o naslouchání tomu, co druhá bytost skutečně sděluje. Čím méně budeme tlačit na konkrétní výsledek, tím více prostoru vznikne pro skutečné porozumění.

Strach z chyby

Strach je velmi silnou překážkou. Máme strach, že uděláme chybu, že řekneme něco nesprávně, že si budeme připadat hloupě nebo že zklameme sami sebe i své okolí. . . kolik je lidí, tolik je různých podob strachů. Velkým strachem je rovněž i z informace, kterou dostaneme, zvláště ptáme-li se na otázky ohledně zdraví a toho, jak se zvíře cítí.

Se strachem je třeba pracovat, nepodléhat mu. Mějte na paměti, že dovednost nevzniká bez praxe. Nikdo se nenaučil jezdit na kole tím, že si o jízdě četl knihy. Stejně tak se nikdo nenaučil komunikovat se zvířaty bez toho, aby občas něco nepochopil nesprávně nebo neinterpretoval jinak, než bylo zamýšleno.

Ve skutečnosti nás právě omyly často naučí nejvíce. Díky nim začneme rozpoznávat rozdíl mezi tím, co přichází od nás, a tím, co skutečně přichází od zvířete. Každá zkušenost, ať už přesná nebo méně přesná, je součástí procesu učení.

Zvířata navíc nejsou naši zkoušející. Nečekají na to, až uděláme vše dokonale. Reagují na naši upřímnou snahu navázat spojení a porozumět jim.

Neustálé analyzování

Moderní společnost nás učí především přemýšlet. Analyzujeme, porovnáváme, vyhodnocujeme a hledáme logická vysvětlení. Tyto schopnosti jsou nesmírně cenné, ale při komunikaci se zvířaty mohou být někdy překážkou.

Představte si, že vám během komunikace přijde obraz červeného míče. Než si jej stihnete zapsat, začne mysl pracovat: „Proč červený? Proč míč? Není to nesmysl? Neměl by to být spíše klacek? Vždyť si s míčem ani nehraje...“

Během několika vteřin se z jednoduchého vjemu stane složitá mentální debata a původní informace se ztratí.

Komunikace začíná vnímáním. Zpětná vazba a analýza mají své místo, ale až poté, co jsme informaci přijali. Nejprve zachyťte informaci - obraz, pocit, myšlenku...prostě cokoliv, co přijde. Zapište si je bez hodnocení. Teprve následně hledejte souvislosti a význam.

Mnoho zkušených komunikátorů potvrzuje, že nejpřesnější informace bývají často ty první, které přišly ještě předtím, než se do procesu zapojila logická mysl.

Tři způsoby, jak své schopnosti rozvíjet

1. Zastavte se

Zastavte se a jen chvíli zůstaňte v prostoru se zvířetem. Bez hodnocení. Bez usilování získat nějakou informaci. Pouze buďte a dejte plnou pozornost svému zvířeti.

Umění zastavit se, oprostit hlavu od zbytečných myšlenek a pouze být je základem pro telepatickou komunikaci

2. Zapisujte si

Zapisujte si. Psaním poznámek a informací, které k nám přicházejí, dáváme své analytické mysli najevo, že v daný okamžik může jít na kávu a nechat vás získat potřebné informace, neboť k analýze bude prostor později.

Poznámky a záznamy pro vás mohou být zpětnou informací v okamžicích, kdy přijdou překážky a budete mít pocit, že se vám nedaří. Vždy se můžete podívat zpět a uvědomit si, kolik jste toho už dokázali a co vše se vám již podařilo.

Zároveň vám tento způsob i pomůže rychleji najít způsob sobě vlastní, způsob, který je vám přirozený, a ve kterém je vám dobře. Je-li vám v něčem dobře budete se k tomu vracet. Vracíte-li se k něčemu, stáváte se v tom lepší a lepší.

3. Chodte často do přírody

Pobyt v přírodě přirozeným způsobem zklidňuje naši mysl. Je-li naše mysl v klidu, má mnohem více prostoru zachytit jemné signály, které od zvířat přicházejí.

Představte si svou mysl jako několikaproudou dálnici. Auta, která po ní neustále projíždějí, představují vaše myšlenky. Některé se týkají práce, jiné rodiny, povinností, toho, co musíte udělat zítra, co jste měli udělat včera nebo co si o vás myslí ostatní. Někdy je provoz plynulý, ale často připomíná dopravní špičku v centru velkého města.

A teď si představte, že mezi všemi těmi auty přijede malé vozidlo nesoucí zprávu od zvířete. Jak velkou má šanci, že si ho všimnete? Ve zmeti ostatních myšlenek jej snadno přehlédnete, stejně jako si v hustém provozu nevšimnete jednoho konkrétního auta.

Právě proto je pro komunikaci se zvířaty tak důležité zklidnění. Ne proto, že bychom se museli dostat do nějakého zvláštního stavu vědomí, ale proto, že potřebujeme vytvořit prostor. Když se provoz na naší pomyslné dálnici alespoň trochu zklidní, začneme si všimnat věcí, které nám dříve unikaly.

Příroda nám s tím pomáhá zcela přirozeně. Šumění listů, zpěv ptáků, zvuk větru nebo pohled do krajiny jemně odvádějí pozornost od nekonečného proudu myšlenek. Nemusíme se snažit meditovat ani „vypnout hlavu“. Stačí být přítomní. Sednout si pod strom, projít se se psem lesem nebo se na chvíli zastavit a pozorovat mraky na obloze.

Možná jste si všimli, že některé své nejlepší nápady nedostáváte ve chvíli, kdy nad problémem usilovně přemýšlíte, ale až během procházky, při práci na zahradě nebo ve sprše. Ve chvíli, kdy se mysl uvolní, objeví se prostor pro nové informace. S komunikací se zvířaty je to velmi podobné.

Nejde tedy o to přestat myslet. To ostatně ani není možné. Jde o to vytvořit mezi jednotlivými myšlenkami trochu více prostoru. Právě v těchto mezerách často přicházejí obrazy, pocity, vjemy a sdělení, která bychom jinak v hluku vlastní mysli snadno přeslechli.

Etika komunikace se zvířaty

Stejně jako každá forma komunikace i komunikace se zvířaty stojí na vzájemném respektu.

To, že máme schopnost navázat spojení se zvířetem, ještě neznamená, že máme automaticky právo získat jakoukoli informaci, kterou chceme. Zvířata nejsou objekty určené k naplňování naší zvědavosti. Jsou to cítící bytosti s vlastní vůlí, zkušenostmi a právem rozhodnout se, zda s námi chtějí komunikovat a o čem.

Proto je vhodné vždy začínat s pokorou a respektem. Pokud komunikujeme se svým vlastním zvířetem, bývá navázání spojení zpravidla jednodušší díky vzájemné důvěře a dlouhodobému vztahu. Komunikujeme-li však se zvířetem, které nám nepatří, měli bychom mít svolení jeho opatrovníka a zároveň respektovat, pokud zvíře o komunikaci neprojeví zájem.

Stejně důležité je přijmout, že zvíře nemusí odpovědět na každou otázku. Někdy odpoví jinak, než očekáváme. Někdy upozorní na téma, které považuje za důležitější. A někdy jednoduše mlčí. I to je forma odpovědi, kterou je třeba respektovat.

Skutečná komunikace nevzniká z potřeby získat informace, ale z ochoty naslouchat. Čím více přistupujeme ke zvířatům jako k partnerům, nikoli jako k objektům našeho zájmu, tím hlubší a autentičtější spojení může vzniknout.

6 kroků ke komunikaci se zvířaty

Komunikace se zvířaty nemusí být složitá. Ve skutečnosti často funguje nejlépe tehdy, když k ní přistupujeme jednoduše, bez velkých očekávání a bez snahy podat dokonalý výkon. Následující postup vám může posloužit jako základní rámec, ke kterému se budete moci opakovaně vracet. Časem si jej pravděpodobně přizpůsobíte svému vlastnímu stylu, ale pro začátek vám pomůže vytvořit prostor pro navázání spojení.

Krok 1 - Zastavte se a zklidněte svou mysl

Než se pokusíte navázat kontakt se zvířetem, dopřejte si několik minut pouze pro sebe. Pohodlně se posaďte, několikrát se zhluboka nadechněte a nechte odeznít spěch běžného dne.

Nemusíte se snažit úplně zastavit myšlenky. To se většinou nedaří ani zkušeným meditujícím. Místo toho si představte, že sedíte na břehu řeky a pozorujete myšlenky, jak kolem vás plynou. Nemusíte za nimi běžet ani je zastavovat. Stačí je nechat plynout dál.

Čím klidnější bude vaše mysl, tím snáze zachytíte jemné informace, které přicházejí. Komunikace se zvířaty není o tom něco vytvořit, ale spíše o vytvoření prostoru, ve kterém můžete naslouchat.

Krok 2 - Navažte spojení

Jakmile se zklidníte, zaměřte svou pozornost na zvíře, se kterým chcete komunikovat. Pokud je s vámi, můžete se na něj dívat nebo vnímat jeho přítomnost. Pokud se nachází jinde, postačí fotografie nebo jasná představa zvířete ve vaší mysli.

Představte si, že jej v duchu pozdravíte stejně, jako byste pozdravili dobrého přítele. Nemusíte používat žádná zvláštní slova ani rituály. Jednoduše dejte najevo, že přicházíte s respektem a otevřeností.

Mnoho komunikátorů si představuje, že mezi nimi a zvířetem vzniká spojení podobné mostu nebo paprsku světla. Jiní si nepředstavují nic a pouze vnímají pocit propojení. Neexistuje správný ani špatný způsob. Důležité je, aby vám byl přirozený.

Krok 3 - Položte jednoduchou otázku

Jakmile máte pocit, že jste navázali spojení, položte zvířeti jednoduchou a otevřenou otázku.

Na začátku bývá lepší vyhnout se složitým nebo příliš konkrétním otázkám. Místo toho můžete začít například otázkami: „Jak se dnes cítíš?“, „Je něco, co mi chceš sdělit?“ nebo „Co je pro tebe právě teď důležité?“

Po položení otázky dopřejte zvířeti prostor k odpovědi. Mnoho lidí udělá tu chybu, že položí otázku a během několika sekund položí další. Komunikace pak připomíná rozhovor, ve kterém jeden člověk neustále mluví a druhému nedá šanci odpovědět.

Buďte trpěliví. Odpověď nemusí přijít okamžitě.

Krok 4 - Přijímejte vše, co přichází

Nyní přichází část, která bývá pro většinu začínajících komunikátorů nejtěžší.

Vaším úkolem není odpověď vytvořit ani vymyslet. Vaším úkolem je pouze vnímat.

Může se objevit obraz určitého místa, vzpomínka, barva, pocit v těle, emoce, slovo nebo prosté vědění. Někdy přijde jen drobný náznak nebo velmi jemný pocit.

Snažte se zachytit první informaci, která se objeví, aniž byste ji okamžitě hodnotili. Nepřemýšlejte, zda je správná, logická nebo dostatečně zajímavá. Prostě ji přijměte a zaznamenejte, abyste se k ní později mohli vrátit a ověřit její relevanci.

Často právě první informace bývá nejčistší. Pochybnosti a analýza přicházejí většinou až o několik okamžiků později.

Krok 5 – Poděkujte

Jakmile máte pocit, že komunikace skončila, poděkujte zvířeti za jeho čas a ochotu sdílet s vámi své vnímání.

Krok 6 – Čas na zpětnou vazbu

Po skončení komunikace je čas na zpětnou vazbu, tedy ověření informací, které jste dostali. Během spojení se zvířetem si zapisujte všechny informace, pocity, vjemy, prostě vše, co k vám přijde. I to, co vám připadá zvláštní, nelogické nebo bezvýznamné. Mnoho lidí si myslí, že si budou vše pamatovat, ale zkušenost ukazuje, že drobné detaily se velmi rychle vytrácejí.

Bez zpětné vazby se nikdy nedozvíme, zda jsme zachytili skutečnou informaci nebo vlastní domněnku. Právě zpětná vazba je tím, co z intuice postupně vytváří zkušenost.

Někdy navíc význam informace pochopíme až po několika hodinách nebo dnech, případně po zpětné vazbě s majitelem zvířete, se kterým jste komunikovali. Obraz, který nám zpočátku nedával smysl, může být později potvrzen skutečností. Právě proto je vedení poznámek jedním z nejlepších nástrojů pro rozvoj komunikačních schopností.

Závěrem

Měli bychom mít na paměti, že komunikace se zvířaty by měla být zábavou a radostí. Není o dokonalosti a výkonech. Je především o vztahu, naslouchání a ochotě být přítomen.

Čím více budeme naslouchat s otevřeností a respektem, tím více nám zvířata mohou ukázat svůj jedinečný pohled na svět.

A především – buďte k sobě trpěliví. Komunikace se zvířaty není soutěž ani zkouška. Je to cesta. Každý rozhovor, každá zkušenost a každý pokus vás učí lépe naslouchat nejen zvířatům, ale často i sami sobě.

Mnoho lidí začíná komunikovat se zvířaty proto, že chtějí získat odpovědi. Časem však zjistí, že tím největším darem nejsou samotné informace, ale hlubší vztah, důvěra a porozumění, které mezi člověkem a zvířetem vznikají.

Komunikace se zvířaty není o tom získat kontrolu nad druhou bytostí. Je o vytvoření prostoru, ve kterém mohou být slyšeny oba hlasy. A právě o tom komunikace se zvířaty ve své podstatě je.

Přeji vám mnoho krásných setkání na cestě vzájemného porozumění.

Šárka Janouchová

www.krasnacarodejka.cz

© 2026 Šárka Janouchová – Krásná čarodějka

Tento materiál je chráněn autorským právem. Je určen pro osobní potřebu účastníků kvízu a čtenářů.

Obsah dokumentu, jeho části, texty i fotografie není možné bez předchozího písemného souhlasu autorky kopírovat, upravovat, publikovat ani dále šířit za účelem komerčního využití.

Pokud chcete materiál doporučit dalším zájemcům, budu ráda, když je odkážete na stránky www.krasnacarodejka.cz, kde si jej mohou stáhnout sami.

Děkuji, že respektujete práci, čas a zkušenosti vložené do jeho vytvoření.